

Błogosławieni, którzy słuchają Boga



Cele katechetyczne – wymagania ogólne

- Wyjaśnienie znaczenia Ośmiu błogosławieństw.
- Wskazanie na znaczenie Ośmiu błogosławieństw na drodze do dojrzałej wiary.



Treści nauczania – wymagania szczegółowe

Uczeń:

- przedstawia nauczanie Jezusa zawarte w Kazaniu na górze;
- świadomie konfrontuje swoje życie z Jezusowymi błogosławieństwami;
- wymienia Osiem błogosławieństw;
- omawia związek Dekalogu i Kazania na górze.



Pojęcia i postaci

Błogosławieństwa, dekalog, Kazanie na górze, Izrael, Ziemia Obiecana, Stare Przymierze.



Wartości

Życie wskazaniami płynącymi z Ośmiu błogosławieństw.



Metody i środki

Rozmowa kierowana, burza mózgów, praca z podręcznikiem, miniwykład, pogadanka.



Propozycja realizacji



Modlitwa na rozpoczęcie

Duchu Święty, który oświecasz serca i umysły nasze, dodaj nam ochoty i zdolności, aby ta nauka była dla nas pożytkiem doczesnym i wiecznym. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

Cele lekcji. Nauczyciel podaje cele w języku ucznia: będę wiedział, dlaczego błogosławieństwa są tak ważne w życiu człowieka; będę potrafił wyjaśnić, co powinno być największym szczęściem człowieka.

Metoda – rozmowa kierowana. Nauczyciel prosi uczniów, żeby przeczytali fragmenty z podręcznika (punkty: „Z życia wzięte” oraz „Słowo Boże”) i zestawili te teksty ze sobą. Można też poprosić dwie osoby, żeby przeczytały te teksty na głos całej klasie. Następnie prosi, żeby uczniowie wyjaśnili, czym jest błogosławieństwo oraz jaką może mieć wartość dla człowieka. Należy doprowadzić uczniów do wniosku, że błogosławieństwo nie zawsze będzie tym, co jest dla człowieka przyjemne.

Metoda – burza mózgów. Nauczyciel pisze na tablicy słowo „szczęście”, a następnie prosi uczniów, żeby powiedzieli, jak rozumieją to pojęcie. Odpowiedzi w formie haseł są zapisywane na tablicy. Gdy uczniowie skończą podawać swoje propozycje, nauczyciel wyjaśnia, że szczęście można osiągnąć na wiele sposobów oraz że to, co wydaje się szczęściem, wcale nie musi do niego prowadzić.

Metoda – praca z podręcznikiem. Nauczyciel prosi, aby uczniowie samodzielnie przeczytali punkt „Treść lekcji”, notując, o jakie błogosławieństwa Jezus poszerza Dekalog w Kazaniu na górze. Wybrani uczniowie przedstawiają wynik swojej pracy, a potem wykonują ćwiczenie 1 z podręcznika (punkt: „Praca na lekcji”).

Metoda – miniwykład. Uczeń odczytuje tekst błogosławieństw w wersji ks. Tadeusza Fedorowicza (punkt: „Treść lekcji”), a nauczyciel wyjaśnia, że błogosławieństwa nie utraciły nic ze swojej aktualności i mogą przybierać najróżniejsze formy.

Na koniec uczniowie wykonują ćwiczenie 2 z podręcznika (punkt: „Praca na lekcji”).

Metoda – pogadanka. Nauczyciel prosi uczniów, żeby powiedzieli, co człowiekowi może dać życie błogosławieństwami. Uczniowie powinni dojść do wniosku, że błogosławieństwa są formą życia w pełni chrześcijańskiego i prowadzą go do osiągnięcia świętości.



Podsumowanie lekcji

Błogosławieństwa stanowią program chrześcijanina, który pragnie kroczyć drogą zbawienia. Nie wystarczy mu plan minimum w postaci Dekalogu, dlatego podejmuje drogę błogosławieństw prowadzącą do szczęścia tu i teraz w harmonii z Bogiem i innymi, a ostatecznie do szczęśliwości wiecznej w niebie.



Modlitwa na zakończenie

Z podręcznika.



Praca domowa

Z podręcznika.



Korelacja z edukacją szkolną

- Język polski:
Literackie przykłady ludzkiego cierpienia, np. w wybranych trenach J. Kochanowskiego.
- Wiedza o społeczeństwie:
Szacunek dla człowieka: prawa człowieka – godność człowieka: podstawa różnych systemów moralnych, źródło powszechnych, przyrodzonych, nienaruszalnych i niezbywalnych wolności i praw człowieka; przeciwstawianie się zjawiskom braku tolerancji wobec różnych mniejszości.
- Język obcy nowożytny oraz język mniejszości narodowej lub etnicznej:
Słownictwo religijne, np. błogosławieństwo, dekalog, Ewangelia.